

Motion till riksdagen 2006/07:K316

av **Lars Ohly m.fl. (v)**

Riksdagsledamöters ekonomiska villkor

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för riksdagsstyrelsen som sin mening vad i motionen anføres om att ändra det gällande systemet för fastställande av riksdagsarvodet till förmån för ett system där nivån på arvodet fastställs genom att det knyts som en fastställd procentsats i förhållande till prisbasbeloppet.
2. Riksdagen tillkännager för riksdagsstyrelsen som sin mening vad i motionen anføres om att nivån på arvodet bör knytas till 100 % av ett prisbasbelopp.
3. Riksdagen tillkännager för riksdagsstyrelsen som sin mening vad i motionen anføres om att avskaffa extra ersättningar för uppdrag direkt knutna till riksdagsarbetet.

Dagens system och utvecklingen av nivån på arvodet

Riksdagsledamöternas arvoden fastställs, till skillnad från tidigare, i Riksdagens arvodesnämnd. Det har den uppenbara fördelen att riksdagsledamöterna inte fastställer sitt eget arvode, men den stora nackdelen med dagens system är att arvodesnivån i princip är opåverkbar. Sedan 1998 har arvodet per månad höjts från 30 300 till 49 200 kr, vilket gäller fr.o.m. den 1 november 2006. Det betyder att arvodet höjts med nästan 19 000 kr på åtta år.

Fel! Okänt namn på

Ett nytt sätt att fastställa arvodena

Ett sätt att begränsa riksdagsarvodets utveckling till ännu högre höjder är att knyta arvodet till en fastställd procentsats av prisbasbeloppet. Det skulle ha den uppenbara fördelen att arvodet inte skulle vara föremål för ständig diskussion och nya årliga beslut. Riksdagen bör, med anledning av ovanstående, ompröva nuvarande system vad gäller fastställandet av riksdagsarvodets storlek, och i stället överväga ett system där arvodet anges som en procentsats i förhållande till prisbasbeloppet och sedan följer prisbasbeloppets utveckling. Detta bör riksdagen som sin mening ge riksdagsstyrelsen till känna.

Nivån på arvodena

Nivån på arvodet för de 349 riksdagsledamöterna kan alltid och kommer alltid att diskuteras, inte minst i medierna och bland allmänheten. Det finns argument för att arvodet skall vara förhållandevis högt. Det minskar risken för att ett stort flertal möjliga ledamöter från olika partier avstår att kandidera på grund av att det skulle innebära en inkomstminskning. Såsom lagstiftare i Sveriges högsta beslutande politiska organ skall ledamöterna vara "omutbara", dvs. inte kunna påverkas ekonomiskt för att fatta beslut i en viss riktning. Det är den egna övertygelsen och partiets politik som skall avgöra den enskilda ledamotens olika ställningstaganden. I internationell jämförelse är de svenska riksdagsledamöterna inte heller speciellt högt arvoderade. Men det handlar också om trovärdighet. Riksdagsledamöterna skall vara representativa för sitt parti och dess ståndpunkter och inte minst representativa för folket. Jämfört med de flesta inom väljarkåren har riksdagsledamöterna höga månatliga ersättningar, vilket riskerar att skapa en förtroendeklyfta mellan de folkvalda ledamöterna och det folk de representerar. Den som går från ett låglöneyrke in i riksdagen kan få stora problem att anpassa sig tillbaka till den vanliga tillvaron när riksdagsperioden är över. Risken är att förtroendeuppdraget förväxlas med ett vanligt lönearbete, i stället för det förtroendeuppdrag det är. Vi menar att arvodet är för högt satt för att underlätta ett gott förtroende mellan folk och folkvalda. Nivån på arvodet bör knytas till 100 procent av ett prisbasbelopp (39 700 kronor för år 2006). Detta bör riksdagen som sin mening ge riksdagsstyrelsen till känna.

Extra ersättningar

Det finns också ett antal uppdrag direkt knutna till riksdagsarbetet för vilka det utbetalas extra ersättningar. Det handlar exempelvis om att vice talmän har ett tilläggsarvode på 30 procent av ledamotsarvodet och att utskottsordförande och vice utskottsordförande har ett motsvarande tillägg på 20 respektive 15 procent. Vi menar att det rimliga vore att man inom partierna förde-

Fel! Okänt namn på

lade arbetet så att de ledamöter som innehar dessa viktiga uppdrag i motsvarande mån avlastas när det gäller andra delar av riksdagsuppdraget. Därför bör dessa extra ersättningar för uppdrag direkt knutna till riksdagsarbetet avskaffas. Detta bör riksdagen som sin mening ge riksdagsstyrelsen till känna.

Stockholm den 30 oktober 2006

Lars Ohly (v)

Marie Engström (v)

Elina Linna (v)

Kent Persson (v)

Marianne Berg (v)

Wiwi-Anne Johansson (v)

Peter Pedersen (v)

Alice Åström (v)

Pernilla Zethraeus (v)